

Ingrid Schuster

Vajon mit csinálhat most Ingrid Schuster, mondja felém, nekem a ballonkabátos férfi a Duna-parton, uram, akár egy Marlon Brando az *Utolsó tangóban*, arca borostás és meggyötört, és puffedt is egy kicsit, látom, ahogy hozzám ér, és a kabátja szárnyait viszi, hullámoztatja a szél, mint egy nagy varjú, uram, az utóbbi időben, hónapokban, években állandóan üldöznek a varjak, először az ablakomba károgtak, igen, a közeli karcsú fákra szálltak, és kórusban kezdték, akár a kabócák, eleinte nem is akartam észrevenni ezt az egézszt, de később már kénytelen voltam felfigyelni rá, kinéztem és láttam a fekete bandát, dolmányosok voltak, és mondtam, hogy hess, de csak maradtak persze, és a szemükben, ezekben az apró gomb-szemekben, őszintén mondom, láttam a gúnyt, a megvetés fényét, csillámaikat, és felhúztam magam, becsuktam az ablakot, de már foglalkoztattak, uram, teljesen váratlan helyeken, buszon, trolin, harsfűvű réten jutottak az eszembe, hallani véltem károgasukat, de hát felejt az ember, megyek, nyitom az ablakot, és akkor ott vannak közel, és kezdik, szerintem csak akkor kezdik, ha látnak engem, és csak hessegetek, majd durván odaszólok, tapsolok, de maradnak, vagy csak ímmel-ámmal rebbennek arrébb egy kicsit, és ronda, éles csőrüket felém tartják, akárha döfni akarnának, igen, és ha már nem bírom, bevallom, megdobálom őket, ott a gesztenyekészlet, gesztenyém mindig van otthon, és akkor felszállnak néha, odébbállnak, de úgy, hogy látszik, „visszajövünk, szivar”, és ilyenkor nevetnek, olyan varjúmódon, tehát akár egy varjú, ez a férfi, és szeretném nem hallgatni őt, de nem lehet, nem tágít ebben a csípős, kellemetlen őszben, a víz fodrozódik, piszkos és zavaros, mindenféle kacatokat visz, hurcol magával, a járdán, a betonon falevelek futkosnak összevissza, van, hogy az arcodba dobja, taszítja az erős, megacélosodó szél, Ingrid vajon hol lehet, kérdezi vagy ismétli nekem, uram, a brandós férfi, aki valamikor jóképű lehetett, és akkor eldöntöttem, megnézem újból ezt a filmet, az idő tájt szoktam rá a vajra, tudom, hogy ordenáré persze, mégis jobb volt erre gondolni, mint a varjakra, uram, mert még a munkahelyemre is elkísértek, igen, szálllok le a HÉV-ről, és már hallom a hangjukat, ezek követnek engem, kapott el a rémület, és álcázni kezdtem magam, kalapot húztam, vastag gyapjúsálba rejtettem az arcom, mégis ott károgtak az irodánk ablaka fölött, oly hangosan, hogy a vastag ablaküvegen át is beáramlott a gyűlölet. A megvetés. A fekete. A dolmányos. Az, hogy a miénk vagy. Nem menekülhetsz. És akkor azt hittem, tényleg így van. Semmi elől sem. Igen.

Tehát jön nekem ez a férfi, uram, hogy az Ingrid Schuster, mikor is láttam utoljára, kérdezi, vagy negyven éve, konstatálja, vagy negyvenöt, szép, hosszú barna haja volt, hártavékony bőre, a szája keskeny és finom, szerintem édes lehetett, mint a kedvenc sütemény, porcukros, habos, még növésben volt persze, alig lehetett tizenhat, és én se sokkal több, hadarja a férfi, aki majdnem olyan, mint a szí-

nész a filmből, először el se hittem, hogy így neveznek, nevezhetnek valakit, mondja, Schuster, nálunk a családban azt jelentette, menj le a sarki suszterhez, fiam, talpaltasd meg a cipőt, a sarokvasat el ne felejtse ám, és már mentem is, igen, le a megkopott lépcsőn, mindenféle szag, ragasztószag fogadott, meg a bőr, a bőrök illata, meg paszták, kenőcsök, dolgozott a suszter egy csupasz villanyégő alatt, szerszámok, kések, ollók, vésők, meg mit tudom én mik, szerteszét, a sarokban szólt a tranzistoros rádió, fölötte egy széles poszter a falon, egy alig elfedett keblű, fehér vigyorú vörös nővel, az alján számomra teljesen érthetetlen szöveg, és az izzó mögött, ha nyár volt és meleg, egy ventilátor forgott, berregett, mint valami bekapcsolva hagyott motor, és néha meg-megrezegtette a képet, és a mellek hullámozni kezdtek ilyenkor, annyira, hogy ha sokáig néztem, beleszédültem, igen, nehogy tengeribetegséget kapj, kapta fel a fejét a kulimászos ujjú suszter, és harsányan felnevetett. Ezeket meséli nekem a ballonkabátos férfi, uram, és én csak hallgatok, csöndben vagyok, vajon mit is adhatnék hozzá mindehhez, de azért sejttem, tudom, nekem is lehetne válaszom, mondandóm, igen.

A Pincebolt is ott volt a suszterműhely mellett, mintha csak ikrek lettek volna, szinte összenőttek. Csak az sötétebbnek tűnt, tele mindenfajta, számomra ismeretlen fűszer és áru szagával. Majd zsákokban krumpli, nagy, fonott kosarakban hagyma, hatalmas, halványzöld üvegekben pedig bab, fehér és tarka, itt is szólt a rádió, miközben a plafonról lógó madzagokon köröztek a szárított halak az enyhe huzatban. Ha a suszterhez mentem, a boltba is leugrottam, mindig kellett valamit venni, de plakátot, posztert itt hiába kerestem a falon, az ismerős, a ragasztók és kenőcsök gőzölgésében megtörtént, átélt csoda itt elmaradt. És hát otthon nem a halakra gondoltam persze, mélyen a szemembe nézett a filmbeli férfi, uram, és még rám is kacsintott, igen, és tudtam, egyhamar nem hagyja abba, nem. És akkor a hátunk mögött, a folyó felől, rázendítettek a varjak, még a zöld HÉV zöreje, lármája sem riasztotta el őket. Nem néztem hátra, mert attól féltem, uram, ismerősökre, ismerős madarakra, csőrökre lelek.

Kora nyáron utaztunk ki a Kassel melletti piciny városba, hogy egy terápiás ház, kórház, bolondok háza egyvelegében tegyünk-vegyünk ezt-azt, egyházi alapon mentünk, mégis minden olyan csodálatosan szabad volt, szabados, manzárd-szobában laktunk, és ha kinéztünk az ablakon, sokszor átszúrt felhőket láttunk a közeli hegyek csúcsán, és néha teljesen átláthatatlan ködöt, ahogy közelít, szinte dübörög felénk. Nem volt kontroll, se szülő, se iskola, bebarangoltuk a házat, minden zegzugába benéztünk, és az ott lakók, tanyázók, az ide kényszerítettek és szorultak szerettek bennünket, a nyelvüket nem nagyon ismertük, mégis, valami megmagyarázhatatlan könnyűséggel ment a kommunikáció, hosszú történeteket meséltünk egymásnak, és néha nevettünk, néha pityeregtünk a végén. Günthernek derékig ért a haja, ő is ott dolgozott, ő vezetett be minket ebbe a tudományba, röhhögve mutatta, hogy kell ágyneműt cserélni, kacsákat úsztatni a kádban, és elzárni a meleg vizet, ha már ordít, sivalkodik az aktuális alany. Esténként füvet szívott és nagyokat hallgatott. Jártunk hozzá és csodáltuk őt. A függetlenség, az áhított szabadság szigete, fogalmazott egyikünk, és azt is tudtuk, lányok látogatják alkalomadtán, nem csinált belőle titkot, sőt, néha a szemünk előtt vetkőztek meztelenre, és utána mentünk, mentünk, mindenki a maga fantáziájával, elképzelésével, lázá-

val, lüktetésével a német kisváros ködös éjszakájában. Csak néha rúgtunk egyet az utcai lámpák fehér póznájába.

Ekkor tűnt fel Ingrid. Valakinek a valakije volt, így nekem a varjúkabátos férfi, uram, hosszú, barna haja állandóan hullámozott a szélben, az arca, a teste utánozta ezt, nem lehetett nem nézni, követni, észlelni, igen, szinte hipnotizált engem, és nevetett is sokat, és volt, hogy átkarolta Günthert, egészen magához húzta, néztem őket tágra nyílt szemekkel, és éreztem, éreztem magamon testük lüktetését, az áramot, az áramlatot, hogy sodor, víz, számomra ismeretlen, de már nagyon áhított irányba. Nem voltak szeretők, mégis szerették egymást, Ingrid Hofgeismar mellett lakott egy kis faluban, onnan jött át ide biciklivel, vagy valaki hozta, friss szénailatot árasztott, ha hozzáértem, ha a közelébe kerültem, azt hittem, kertész leszek egész életemben, mind többször jött, mind többször láttam, már kettesben is dumáltunk, ő jobban beszélt angolul, és élvezte ezt, láttam a huncut fényt a szemében, és én egyből szerelmes lettem, menthetetlenül, hogy ő hogy volt ezzel, ezt még ma se tudom, és megérintette a kezem ez a férfi ott, a Duna-parton, uram, és a szaga, a kölnijének szaga mintha a szénára, a frissen kaszált szénára emlékeztetett volna.

Közben a hátunk mögött csak folyt, folyt a piszkos, barna víz, és a szél is felerősödött, és fürdettem benne az arcom, a testem, mindenem, mert szabadulni akartam mindentől, uram, de mégis vonzott, rám tapadt, mert nekem is volt egy Ingrid Schusterem, még ha másként is hívták, igen, és most már akartam neki mondani, a madárkabátú férfinak, de az a szavamba vágott, és már folytatta, hadarta hevesen, Ingrid elbűvölt engem, de ugyanakkor zavarttá is tett, bénáskodtam, még saját magammal is, és éjszakánként arra ébredtem, teljesen kivert a víz. És akkor mondta, találkozunk, csak te meg én a közeli parkban, majd biciklivel jön, este hét körül, és én aznap dolgoztam, igen, semmi sem sikerült, összeviszta raktam el a dolgokat, pizsamát, lepedőt, törülközőt, nem ürítettem ki a hamutálcákat, elfejtettem bevinni a gyógyszert, hideg vízben hagytam a beteget, a tálcáról lecsúszott a tányér, véletlenül lerántottam a függőnyt, tótágast állt bennem minden, így a férfi a parton, délután kiderült, valakinek névnapja van, inni kezdtünk, és úgy tűnt, helyre rázódnak a dolgok, megáll. Eláll a belső szél, vihar, már nem reszkettem annyira, nem remegett a lábam, jó lesz, persze, hogy jó, és csak bontottuk a söröket, kitártam az ablakot, és láttam a közeli park halvány zöld fáit, forróság öntött el, és csak ismételtettem, hamarosan, hamarosan ott leszek, leszünk, igen, és egészen kivörösödött a férfi arca, gesztikulált, majd megemelte a hangját, mint ha még a varjak is elhallgattak volna, láttam, ahogy megyünk egymás mellett, egymást átölelve a lombok alatt, és hogy mindez élesebb legyen, innom kellett, igen, még, még, a többiek már nem is észleltem, se a lármát, a nevetést, elkapott valami örvény, mintha dervis lennék egy végtelen táncban, még megpróbáltam az ablak szárnyába kapaszkodni, de mint később mesélték, nem sikerült.

Hajnaltalban ébredtem, és egyből tudtam, nem mentem el, nem történt semmi. Nem mozdultam, szürke betontömbök nyomták a mellemet. Kár volt venni a levegőt.

Én akkor, azt hiszem, meghaltam egy kicsit.

Napokig csend. Ohne akármí. Günther üzente, most nem ér rá. Ne látogassuk őt. Hideg volt a német nyárban. Köd és nyálka mindenütt.

Egyik nap arra ébredtem, elmegyek. Meg fogom találni. Igen. Kora délután indultam. Kisütött a nap. Esőcseppek csillogtak a bokrok levelein, és az ég valószerűtlenül kék lett. Akár a tenger, mondja nekem a brandós férfi a Duna-parton, uram, és ki tudja, a hányadik HÉV döcögött el már mellettünk. Biciklivel mentem, gyönyörű tájon haladtam át, minden zöld volt, akárha izzó tavaszba csöppentem volna. Könnyen megtaláltam a falut, a házat, egy hatalmas fehér kutya cammogott a kapuhoz kelletlenül, Ingrid kijött, hosszú barna haja úszott a fel-felerősödő szélben, zászló, az én zászlóm, motyogtam és hevesen kezdett el verni a szívem. Mosolygott és nem is tűnt meglepettnek, az udvaron maradtunk, szép volt, mint mindig, feszes, sudár, majd később nevetős, otthon leledzett nagyon, kábított, újból elkábított a látványa, a parkról nem esett szó, a részegségről sem, és csak hunyorgtam a napba és hallgattam őt, a szívem meg csak vert, dobolt feltartóztathatatlanul, valami ösztönös kényszer hatására kissé odébb néztem, az udvaron túlra, egy piros sportkocsit láttam, egy szőke fiú ült a volán mellett, és visszanézett. Ingrid meg csak kacarászott önfeledten.

Biciklim összezsugorodott, és hát én is, mesélte már-már könnyes szemekkel a férfi. Utána még levelezgettünk, de Hofgeismarba már nem mentem soha.

Vajon mit csinálhat most Ingrid Schuster, kiáltotta el magát a parton, az erős szélben a meggyötört arcú Brando, úgy hogy a közeli varjak felröppentek kicsit, de csak a szomszédos fa ágaihoz tartott az út. És újból kezdődött a károgás.

Van, hogy éjjelente felébredek, és arra gondolok, ha akkor elmentem volna a parkba, ha nem lettem volna részeg, ha meg tudtam volna kapaszkodni az ablak szárnyába, ha találkozunk, mi lett volna, igen, ott lett volna a frissen kaszált széna illata mellettem, a testemen, a számban, megérintettem volna a karcsú derekát, hogy utána az áhított ölénél kössek ki, igen, de ezek csak kérdések maradnak, így a férfi, de higgye el, akárhányszor rezzenek fel, mindig, állandóan átírom, átvariálok ezt az egészet, végső soron, mást sem csinálok évtizedek óta, mint toldozom-foltozom ezt a vég nélküli történetet, hagyom, engedem, hogy vigyen, sodorjon, csapdosson, dobáljon engem, közben többször is nősültem, többször is elkapott a szerelem, a birtoklás és az adás vágya, örültem és sírtam, mégis, ha felriadok lidérces álmaimból, sokszor az első gondolatom, vajon mit csinál, csinálhat most Ingrid Schuster, és akkor képzelődöm, fantáziálok, ott is van, meg nem is, közel, de mégis távol, érzem, de már keresem, és akkor lassan utat tör a tényleges valóság, hallom a beszűrődő autók zaját, a mellettem alvó szuszogását, észlelem a kinti fényeket, és fokozatosan elhallgatnak bennem az éjszaka hangjai, kifakulnak a képek, kelek, mosakszom, néha borotválkozom, és irány a HÉV, a Duna, de mint látja, érint meg újból a férfi, uram, váratlanul, teljesen váratlanul kicsap, kitör belőlem a vágy, a tudás vágya, és akkor muszáj találnom valakit, hogy elmondhassam, artikuláljam mindezt, igen, kell, nagyon kell ez nekem, de kérem, arra kérem, Ön ne mondjon semmit, hallgasson, hallgasson, igen, és szinte könnyörögve néz rám Brando a hideg őszi szélben, uram, és teszem, ha nem is könnyen, azt, amit kért tőlem.